

Det er vældigt godt, hvis Københavns Kommune får en strategi for byens udvikling og det er rigtigt godt hvis der er en vision. I den fremlagte kommuneplanstrategi postuleres begge dele, men for mig at se er ønskerne til såvel strategien som visionen så modsætningsfulde, at det er svært at tage alvorligt.

Det er glædeligt, at hovedstadsområdet som helhed får sin plads i værket og det sætter efter min mening modsætningerne mellem Københavns Kommunes udviklingsønsker og hele Hovedstadsrådets i relief.

I Byvisionen side 17 fremføres at byen skal være for alle og med høj livskvalitet. Nu kan det altid diskuteres hvad livskvalitet er, men i forhold den vækst i befolkningstallet som allerede er sket de sidste 20 år og det der forventes i fremtiden (indtil 2035 (ca. 62.000 side 22 – 110.000 frem mod 2050 side 51), så bliver det svært at forestille sig:

” At udvikling af eksisterende grønne områder og anlæg af nye grønne områder og friarealer styrker borgernes livskvalitet, biodiversiteten og byens tilpasning til fremtidens klima. ——— At der skabes rammer for at ind passe faciliteter til sundhedsfremmende aktivitet, samt kultur- og fritidsaktiviteter i både nye og eksisterende byområder.” ——— (Klima og energiløsninger side 74)

Når det sættes op imod:

”Der er et efterslæb af byggeri af boliger. København er vokset med ca. 140.000 borgere, eller ca. 80.000 familier, herunder børnefamilier, enlige, og par uden børn, de seneste 15 år. I samme periode er boligbestanden steget med 43.000 boliger. Det vil sige, at der kun er opført boliger til omkring halvdelen af de nye familier, og det pres ser boligmarkedet” (side 51)

Alene et så stort antal boliger, som beskrives her, vil kræve ny bebyggelse på eksisterende grønne og ikke-bebyggede områder i København. Dertil kommer nødvendigheden af institutioner, vejanlæg og parkeringsarealer, da ”visionen” og ”strategien” på intet tidspunkt nævner et ønske om at begrænse parkering, men konstaterer bare, at kommuneplan 2019 har reduceret parkeringsnormen væsentligt. Så udover de ovennævnte pladsbehov til boliger og institutioner, skal der også findes plads til parkeringsanlæg:

”Derudover har Københavns Kommune ved udvikling af nye bydele fokus på at samle parkeringspladser til nybyggeri i parkeringsanlæg, så der frigives plads i byrummene til ophold, natur mv.” (side 33)

Så når der på side 77 står:

Når der udvikles og planlægges nye større bydele, skal der samtidigt indtænkes nye større grønne og rekreative områder. Her skal nye arealer (både offentlige og private), nye stier og forbindelser mv. planlægges så der højst er 500 meter gangafstand fra boliger til et grønt område på mindst 2 ha.”

vil jeg hævde, at det er en umulighed!

Derfor lyder det også mere logisk, når der på side 28 postuleres, at *”Den tætte by er mest klimavenlig”*.

Det kan sikkert beregnes at tættere og højere byggeri på flere parametre giver energibesparelser og CO₂reduktioner, men er det at fremme ”livskvalitet” eller sikre et ordentligt opvækstmiljø for kommende generationer?

Selv hvis man omlagde samtlige tagflader i byen til begroede flader, så ville det ikke række. Det nævnes som et af eksemplerne på begrønning, men disse tagflader vil alle være forbeholdt ejendommenes beboere, går jeg ud fra. Samtidig vil det forhindre det helt oplagte at opsætte solcelleanlæg på tagfladerne i byen, som ville have en meget større effekt i forhold til klima og CO₂ udledning.

Lynetteholmen indgår ikke i strategien, skrives der på side 29, og det er da godt, når nu en lang række sagkyndige på miljøområdet hævder, at det vil være en katastrofe for Øresunds havmiljø. Det er så bare ikke det der menes, det gemmes bare til senere lejlighed, men selv hvis hele Lynetteholmsområdet blev fyldt op og ikke bebygget, så ville det ikke hjælpe behovet for nære grønne områder eller tilgængelighed for flertallet af byens borgere.

For mig er konklusionen klar. Hvis alle de smukke ord i visionen og strategien for Københavns Kommunes udvikling skulle realiseres, så skal befolkningstallet ikke vokse, men mindske.

Byen skal ikke rumme flere, men færre private udlejningsboliger og ejerlejligheder, hvis der skal sikres større mangfoldighed, boliger til SOSUerne og alle andre lavtlønsgrupper, der holder byen ren, serverer i restauranterne, plejer børn og gamle. Det kræver omdannelse af boligmassen fra ejer- til almennyttige boliger i stor stil.

Så kunne "byens sjæl" blive præget af jævne borgeres liv i stedet for den højere-middelklassestandard, som nu præger alle de nybyggede områder i København og de indre bydele.

Hvis man stoppede nedrivninger af gamle, mindre erhvervsejendomme og de få større industribygninger, der overhovedet er tilbage i byen, så kunne man også sikre de kreative og mindre håndværksvirksomheder, som nævnes på side 70.

I stedet burde byens styre gå forrest i at udvikle en sammenhængende og velplanlagt udbygning af hele "Greater Copenhagen" og få alle omegnskommunerne til at samarbejde om bedre fordeling af ny bolig- og erhvervsområder, udbygning af kollektiv trafik og begrænsning af individuel privatbilisme og lastvognstrafik.